

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

משפטים ■ כ"ד שבט תשע"ד 60

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ל"ו-מ"א			
לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חז"ל
שבת	כ"ד	נד:	ט'
ראשון	כ"ה	נה:	י'
שני	כ"ו	נה:	יא'
שלישי	כ"ז	נו:	יב'
רביעי	כ"ח	נו:	יג'
חמישי	כ"ט	נד:	יד'
שישי	ל'	נד:	ט"ו

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדרן היומי בליקו"מ

אשרינו שזכינו להגיע
ל"חושן-משפט"

"הבן הדברים היטב,

פי איני רוצה לכתב ודו"ק והבין בדברינו בכל מקום שצריכין לדקדק ולהבין מחמת שידעתי שכל מקום צריכין לדקדק ולהבין היטב, פי צריכין מקדם להיות בקי היטב בדברי רבנו זכרוננו לברכה, ואז יוכל להבין דברינו אם ישום לבו עליהן היטב, על פן לא רציתי לכתב בכל פעם ופעם דוק והבן, רק לפעמים לא יכלתי להתאפק וכתבתי והבן וכיוצא, מחמת שידעתי שהם דברים עמקים מאד ואי אפשר לבאר בכתב היטב כפי מה שהדברים מתנוצצים בדעתי, השם יתברך יאיר עינינו בתורתו באמת, אמן."

(ליקוטי הלכות אה"ע - גטין א)

חושן משפט הל דינים א' - ג'

א. אלו הפעלי דינים שלא התנהגו בלשון בחק המלכות עד שנעשה ריב ודין ביניהם. נמצא, שהמלכות נפל אצלם, ועל פן מצותם שניגשו אל המשפט לפני הדינים והם מעלין פגם המלכות מביניהם ועושים שלום ופוסקין הדין. (דינים א)

ב. ארץ ישראל היא בחינת אמונה. (ב - ז)

ג. על ידי תאנות ממון, דהיינו שחד אי אפשר בשום אופן לשפט צדק. (ג - ב)

ד. צריכין לעשות משא ומתן באמונה. 'באמונה' דיקא, <<<<

מעלת הלימוד

"מי שמסתפל על הצדיק האמת ואפלו אם אינו זוכה רק להסתפל בספריו הקדושים בעין האמת הוא יכול להביא התבוננות אמתית בלבו להמשיך על עצמו קדשת המחשבה על ידי עצותיו הקדושים שיזהר לקיים באמת ובפשיטות עד שיזכה לבחינת קבלת התורה, שהוא להמשיך באורי התורה, שעל ידי זה יזכה לבחינת תחית המתים בחייו."

(ליקוטי הלכות אה"ח - תפילין ו)

תורה מ' - ואלה מסעי

המסע אל האמונה...

את עיניו בתחינה ותפילה אליו יתברך, הוא מתפלל לה' שתהא דרכו צלחה, שהוא לא יחזור לביתו בבושת-פנים, ריקן וחסר כל... זה עצמו מתקן לו את האמונה!! את מה שהוא פגם בבית, בזה שלא זכה להרגיש ולהאמין שהכל רק מאת ה'. את זה הוא זוכה להרגיש ולתקן דווקא בניכר, במרחק.

"צריך כל אדם לזכר את ה' בנסיעתו בדרך, כמו שכתוב בפרשת שמע ישראל שהיא אמונת היחוד: "ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך וכו'", היינו שישנו בנסיעתו בשביל התכלית הנצחית, כגון במשא ומתן שנוסע להרויח ממון כדי שיתן צדקה... על ידי זה הוא מעלה הכל לשרש השכל האמתי מאחר שפנימיות פונת נסיעתו בשביל ה' יתברך ותורתו הקדושה. נמצא, שמעלה ומקשר וכלל המדמה בהשכל האמתי שזה עקר עבודת האדם. וזה שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר שעל ידי הנסיעות בקדשה מתקן פגם האמונה, פי על ידי הנסיעות מעלה ומברר המדמה שהוא כח הבהמיות שעל ידי זה עקר תקון האמונה."

אמונת חכמים

בפגם אמונה כלול גם פגם אמונת חכמים. זה הפגם, שהאדם מאמין בה' אבל לא בצדיק. וכל הגלויות והטלטולים שעם-ישראל עוברים הם עונש על פגם זה.

"כל זה הוא בחינת פגם אמונת חכמים שאינם רוצים לילך בדרך החכמים הצדיקים האמתיים ואומרים שהם בעצמם יודעים דרך ה' דרך התורה עד שבאים לכפירות גמורות וקצתם פורקים על לגמרי פנאיה בחוש בדורות הללו ובשביל זה באים כל הנסיעות והטלטולים בכלליות ובפרטיות. וזהו בחינת הגלויות שישאל גולים ומטלטלים וכו' המשך בע"ה בא"

"כל הנסיעות של אדם, הוא בשביל קלקול האמונה, הינו בחינת עבודה זרה. פי אם היה מאמין באמונה שלמה, שיכול הקדוש ברוך הוא להזמין לו כל צרכו, לא היה נוסע שום נסיעה. נמצא פי הנסיעה היא קלקול אמונה, הינו בחינת עבודה זרה. וזה שכתוב בעבודה זרה: "צא תאמר לו", 'צא', זה בחינת נסיעה וטלטול.

גם על ידי טלטול, מתקן את הטלטול שגרים כביכול למעלה. כמו שכתוב: "והמסכה צרה פהתפנס."

אמונה

למי שלא התנסה בנסיון העוני, קשה מאוד לתאר לו עד כמה מתמודדים אלו שיש להם חסרון בפרנסה. בכל-זאת, כשהאדם מגיע למצב שהוא צריך לצאת לנסיעה לצורך פרנסתו, זה מראה על קלקול האמונה... כי אם היה לאדם אמונה אמיתית הוא לא היה צריך לעשות שום נסיעה והשתדלות גשמית לצורך פרנסתו ולמרות זאת, פרנסתו היתה מצויה לו בשפע.

"שאלה הראשונה לצורך השניה באה, דאם יאמרו לו תחילה קבעת עתים לתורה ישיב תלו ביה טפלי, ומוכרח לעסוק במלאכה יומם ולילה וכולי האי ואולי, לכן שואלים אם היה לך אמונה בהקב"ה שהוא המזמין לך פרנסה שלך והוא המשגיח, ולזה אמר נשאת ונתת במשא ומתן על ידי האמונה שהיית מאמין שהכל הוא ביד השם יתברך, ובודאי ישיב כן הוא ובה' שמתני מבטחי, ואז ישאלוהו קבעת עתים לתורה דאז לא יוכל להשיב כנזכר."

התיקון

בכל משך זמן ההיטלטלות לצורך הפרנסה. כשהוא מתאמץ, מתמקח, מוכר, קונה, נזקק לטובות בני-אדם. ולכל אורך הדרך הוא נושא

האמת מהרה. על פן גם האיש הפשר הגולה ומטלטל ביניהם לא היה לו פח להתחזק, בפרט להגביה גם זה המקום לה' יתברך ולתורתו לולא ה' עוזרו בכח הצדיקי אמת שמאמין בהם.⁵

תשובה

כשהאדם מטולטל לפרנסתו, זה הזמן שעל האדם להתחרט ולעשות תשובה שלמה על כל מה שהוא פגם באמונת חכמים. - על-ידי התשובה נמתקים ומתבטלים מהאדם כל הדינים.

"כִּשְׁהוּא בְּדָרְךָ בְּפֶרֶט בְּדָרְךָ רְחוּק בְּפֶרֶט כְּשִׁמְטוּטְל בְּמִקוּמוֹת פֶּאֱלוּ רְחֻמָּא לְצִלְוֹ, אִזִּי צְרִיךְ לְהִתְחַזֵּק מֵאֵד בְּאִמּוֹנַת חֲכָמִים וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה גְמוּרָה עַל פְּגָם אִמּוֹנַת חֲכָמִים וְעַל יָדֵי זֶה מִתְקַן פְּגָם אִמּוֹנַת חֲכָמִים... שְׁעַל יָדֵי זֶה נִמְתְּקִין כָּל הַדִּינִים שְׁבַעֲוֹלָם. וְעַל יָדֵי זֶה בְּעִצְמוֹ עוֹלִין כָּל הַמִּקוּמוֹת שְׁגָלָה וְנִתְפָּזֵר לְשָׁם, לְמִקוּמֵם וְשָׁרְשָׁם שֶׁהוּא נִקְדַּת אֲבוֹן שְׁתִּיָּה שְׁמִמְנָה הַשְּׁתַּת הַעוֹלָם וְאִזִּי נִתְבַּטְּלִים כָּל הַגְּבוּלִים וְהַמְצָרִים שֶׁהֵם בְּחִינַת צְמֻצוּמִים וְדִינִים שְׁמִשָּׁם עֹקֵר כָּל הַגְּלִיּוֹת וְהַטְּלֻטְלִים."⁵

1. ישעיה' ל'. 2. שם כ"ח. 3. בניהו בן יהוידע שבת ל"א - א'. 4. לקוטי הלכות חו"מ - שלוחין ה - כה. 5. לקוטי הלכות חו"מ - פקדון וארבעה שומרים ה.

המשך מעמ' קודם ת"ר

ואין להם מנוח לכף רגלם והכל מחמת קלקול האמונה שעקרה

אמונת חכמים.

להתחזק ביותר בדרך, בניכר, כשכל-כך קשה. שם, בכח הצדיקי אמת מתקנים את מה שפגמו באמונת חכמים.

"אָבֵל בְּאִמַּת פְּנוֹת ה' יִתְבָּרֵךְ לְטוֹבָה, כִּי כָּל הַטְּלֻטְלוּתִים וְהַגְּלִיּוֹת וְהַנְּסִיעוֹת לְדַרְכֵי הַכֹּהֵן בְּשִׁבִיל שְׁיִזְכֹּר כָּל אֶחָד אֶת עִצְמוֹ עַל יָדֵי זֶה לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל פְּגָם אִמּוֹנַת חֲכָמִים וְאִזִּי הַנְּסִיעָה הִיא כְּפָרָה וְתִקּוֹן עַל פְּגָם אִמּוֹנַת חֲכָמִים שְׁכּוֹלֵל כָּל הַפְּגָמִים וְכו'. ל. כִּי עַל יָדֵי הַנְּסִיעוֹת הוּא מְרִים וּמְגַבִּיָּה כָּל הַמִּקוּמוֹת שְׁבֵא לְשָׁם לְה' יִתְבָּרֵךְ בְּכַח אִמּוֹנַת חֲכָמִים וְכַמּוֹבֵן בְּדַבְּרָיו זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּכַמְהַ מִקוּמוֹת וּבְכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל שֶׁזֶה סוּד כָּל הַגְּלִיּוֹת בְּכֻלָּם וְכָל הַנְּסִיעוֹת בְּפֶרֶט שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

והכל בכח הצדיקי אמת שמאמין בהם באמת, כי בנדאי איש פשוט אפלו אם הוא איש פשר אין לו פח לזה, בפרט שיש מקומות שבהם לשם שהם רחוקים מאד מאד מה' יתברך, בפרט שרבים או פלם ענו"ם וגם עם ה' המערבים ביניהם לומדים ממעשיהם, כמו שכתוב: ויתערבו בגוים וכו', יסלח ה' להם וישיבם אל

דחינו שזוהר מאד שלא יגזל את חברו, כי עקר האמונה תלויה בממון, דחינו כשמשברין תאות ממון זה עקר האמונה בשלמות. (ג - ה)

ה. עקר אור המאיר של החמה ולבנה שהם נתנו להאיר על הארץ, עקר האור שלהם הוא אמת. שהוא עקר אור המאיר. (ג - ז)

ו. מי שידע האמת לאמתו אי אפשר להטעותו בשום שער שבעולם. אד מאחר שנתמעט ונתצמצם האמת אף על פי שעדין הוא אמת גמור, עם כל זה מאחר שנתמעט ונתחפה ונתפסה האמת בכמה צמצומים ולבושים, על ידי זה משתלשל אחיזתם, כי מאחר שאין יודעין עצם האמת רק שראוין האמת מרחוק דרך פמה חלונות ולבושין אף על פי שידעין האמת לאמתו, עם כל זה כבר יש להם אחיזה ויכולין להטעות ולחפות האמת בשקר ולהפך דברי אלקים חיים, להפך השקר לאמת, חס ושלום. (ג - ז)

ז. הצדיקים אמתיים הם נגדנו בבחינת עצם האמת. והם מאירים בכל תפלות ישאל ומעלים אותם כפי האמת שבכל תפלה ותפלה של כל אחד ואחד שהוא בחינת חלון שמקבל האור מהצדיק. (ג - ח)

ח. תורה ותפלה שניהן צריכין זה לזה ואין אחד בלא חברו. (ג - ט)

ט. משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו נקרא אמת, כי עקר ביאת משיח הוא לגלות האמת בעולם, כי אז יתקיים, "אמת מארץ תצמח וכו'". (ג - י)

"כִּי עֲכָשׁוּ הָאֱמֶת גְּלוּת גְּדוּל וְהָאֱמֶת נַעֲשֶׂה עֲדָרִים וְעֲדָרִים וְכָל אֶחָד וְאֶחָד אֹמֵר שְׁאֲצֵלוּ הָאֱמֶת. וְאִי אֶפְשֵׁר לְבָרֵךְ הָאֱמֶת כִּי אִם לְכָל חַד לְפָנֵם מֵה דַּמְשַׁעַר בְּלִבָּיָה יָכוֹל לְהַבִּין קֶצֶת הָאֱמֶת. וְעֹקֵר הָאֱמֶת יִתְגַּלֶּה עַל יָדֵי מְשִׁיחַ, וְזֶה עֹקֵר הַגְּאֻלָּה."

י. אור נקדת האמת שיש אצל כל אחד ואחד מישראל הוא בחינת חלון, לחברו ולקשרו ולתתו בעצם אור האמת. (ג - י)

יא. כל נשמה שיש לה אמת ביותר היא גדולה ביותר ומאירה ביותר. (ג - יא)

לעשות תורות תפילות

ותעזרני שאהיה שלם באמונה ובבטחון בד תמיד. ולא אעשה שום פעולה ולא אעסוק בשום עסק ולא אסע שום נסיעה בשביל פרנסה כלל, רק אזכה לידע ולהאמין בד באמונה שלמה ובבטחון חזק שאתה תכלכלני. ותזמין לי פרנסתי בשלמות בביתי בלי שום נסיעה וטלטול בעולם כלל, ובלי שום עשייה ועובדא ועסק כלל. (לקוטי תפילות - מ')

דבקות

יש חוב על כל-אחד להיות דבוק בהשם יתברך, כמפורש בפסוק: "ובו תדבק". דבקות פירושו, שהאדם יזכור בליבו ובדעתו את השם יתברך תמיד ולא יפריד את מחשבתו ממנו יתברך בשום מקום, עד שיהיו דבריו לבני אדם והוא לפני ה'. על-ידי הדבקות, האדם זוכה ליראת הבושה. כי מתוך שהוא מרגיש כל הזמן קרוב לה', הוא מתבייש לחטוא. כי אפילו אדם רשע יתבייש לחטוא מול אדם חשוב. האדם צריך לבדוק את עצמו כל הזמן, אם דבקותו בהשם יתברך היא כראוי. - והסימן לזה הוא: שהאדם מתבייש מהשם יתברך ומצדיקי-אמת ויראים וכשרים. (גם ע"פ ליקוטי"ת על התו', רמב"ן דברים יא - כב, דרושי הצ"ח דרוש י"ג)

שרפוי-מעלה

השיב לאו, רק על התלמיד (מוהרנית ז"ל) שהוא אמר שאביכם גדול כמו משה רבינו. והשיבה לו: מה החילוק משה רבינו ז"ל האט אראפ גברענגט די תורה, און מייך פאטער בריינגט מען זאל זיא מקיים זיין. [משה רבינו הוריד את התורה ואבי ז"ל מביא לידי שיקימו את התורה]. ולבסוף לא נגמר ההתחנות משום שמוהרנית ז"ל לא הסכים על זה כנ"ל.

אחד מאני"ש אמר פעם להאיש שהיה לומד ברבים בשלוש סעודות: תנו לי תורה כזו שאוכל ליקח אותו לכיסי ולילך מחר איתה לשוק - "גיט מיר אזא תורה איך זאל קענען גיין מיט איהר אין גאסי".

(כתי"ר ר' שמואל הורביץ ז"ל)

ועיקר גדול של מחלוקת הרב מסווראן על ר' נתן ז"ל, היה מחמת שהוא היה מוסר נפשו ביותר שיקויים ענין רבינו ז"ל לדור דורים לנצח, ושהוא לא הניח שיתחנן הרב מסווראן עם אדיל בת רבינו ז"ל. כי הוא רצה ליקח אותה לאשה, ובוזה היה מחריב ענין רבינו ז"ל, כי היה קורא עצמו ממלא מקום רבינו ז"ל, והיה היזק גדול לענין רבינו ז"ל. ועל-כן לא הניח מוהרנית ז"ל את זה. ועל-כן היה משום זה גרם מחלוקת, שחלק על מוהרנית ז"ל ביותר.

ובעת שהיה המדובר, שנדברו ביניהם לענין לעשות התנאים. שאלה אותו אדיל את הרב מסווראן שמעתי שאתם חולקים על אבי ז"ל.

"יכול הצדיק להוריש בתורתו שפחדש נשקטין חדתין, לכל אחד מאנשי סקרביו המקשרים בתורתו. כפוכא בהזקרו, למעבד נשקטין חדתין בתרתין ובתלתין, הינו בהתורה הפותחת בבית ומסיקת בלקד, ובתלתא שבשין, הינו אורייתא תליתאה, הוא עבד נשקטין ורוחין חדתין".

המעורר ישנים

אני יספר לכם מה זה תורת הצדיק, אני לא מדבר על ליקוטי מוהר"ן ישר והפוך, אני מדבר על משפט אחד של תורת הצדיק. בעבר שלי, לא ידעתי מה זה תורה ודאי שלא מה זה ברסלב. ככל שהלכתי והתבגרתי, היה בי כזה מין הרגשה של חסרון נורא. כהיום, אני כבר יודע שהיתה זו צעקת הנשמה. אך אז כשעוד הייתי רחוק, לא ידעתי איך משתיקים את החסר הזה.

באחד הימים הגיע אלי חבר, והציע לי להצטרף לקבוצה היוצאת לטייל בנופים ואתרים מהמהמים בארצות-הברית. החלטתי, ויהי-מה... אני חייב לעצמי את הנסיעה הזאת. אליבא דאמת, לא כל-כך היה חסר לי הטיול הזה, אלא שבתוך תוכי נשאתי תקווה שהימצאותי בחיק הטבע וההתנתקות מההמולה והרעש זו שתמלא אותי ותביא לי רוגע ואושר.

אני נסחב עם כל התיקים, נכנס לשדה התעופה. פתאום, מאי-שם נוחת עלי איזה חרדי, דוחף לי ספר, תוך כדי שהוא אומר: 'קח, שלא יהיה לך משעמם בטיסה'. לא היה לי אפילו כח להתווכח איתו או להתייחס אליו, פשוט, בלי מילים, דחפתי את הספר לאיזו-שהיא פינה.

אחרי כמה שעות התחיל באמת להיות משעמם, ואז נזכרתי מהספר שהאלמוני דחף לי. אמרתי לעצמי בוא נראה מה כבר יכול להיות בספר הזה, ואז עיני צדות את המילים "לזה היתה כוונתו הק' לעורר ישנים ולהקיץ נרדמים, להשיר ליבות בני-אדם, אחינו בני ישראל אליו יתברך." כמה שזה נשמע מצחיק, את הזבנג הביא לי דווקא המשפט של 'לעורר ישנים ולהקיץ נרדמים'. מה קשר 'ישנים' חשבתי לעצמי?

מה הסיפור להעיר בן-אדם? טלטל אותו קצת והוא קם, מקסימום תשפוך עליו ספל מים והוא יקפוץ. בשביל זה צריך ספר שלם?

אני עצמי לא מבין למה, אבל המשפט הזה כל הזמן הזדמזם לי במח, הוא לא נתן לי מנוחה... רגע, ואולי הכוונה שאני ישן? אני! מה קשר? אני ער, ועוד-איך ער! – טוב, אני לא ילד קטן. ראינו, שמענו, ממשיכים הלאה.

אני מטייל ולא רק שלא בא לי רוגע, אלא אני לגמרי מבולבל, תוהה ובוהה. כן יושן? לא יושן! – אין ספק, הצדיק עורר בי איזה נשמה חדשה, שום טיול, שום אוכל, שום גשמיות לא יצליח להשתיק אותה.

סוף סוף חזרתי לארץ. הייתי בטוח, שהשגרה היא זאת שתשתיק את הקול המוזר הזה. בכל כוחי ניסיתי לחזור לשגרה, לחי יום יום. אבל לא, כל-פעם עולה לי הדבר הזה. באיזה שהוא שלב, התחלתי פשוט לחפש בספר. לדפדף, לנסות להבין, לראות מה זה הספר הזה שמשפט אחד שלו הרס אותי לגמרי. מה שמעניין, שכל פעם שקראתי בספר, זה הביא לי הרגשה של נועם, של רוגע כזה, שעשה לי טוב על הלב... כהיום, אני חושב, שהנשמה שקבלתי על-ידי תורת הצדיק, היא זאת שכל-כך נרגעה, כשקראתי בספר ליקוטי מוהר"ן.

נהייתי מאוד קשור לספר, עם הזמן החלטתי שאי-אפשר לעשות צחוק, אני גם חייב לעשות משהו, לקורא ולקרוא בלי לעשות כלום! כך העניינים התגלגלו, בכל פעם התקדמתי עוד פסיעה ועוד פסיעה. כך הצדיק, באין-סוף רחמים ובאין-סוף תבונה, הוציא אותי מהיכן שהייתי ועורר אותי משנתי העמוקה...

חזאת-אני

יש פתגם שאומר: 'ילדים זה שמחה'. העומק בפתגם הזה הוא הרבה יותר מאשר השטחיות. - העולם הזה הדרדר, הרע חוגג בו, עד שרוב המעשים הנעשים תחת השמש הם: 'רק רע כל היום'. המעשים האלו מעוררים קטרוגים ודינים רבים על העולם, עד שכמעט העולם עומד להחרב.

ה'חומת-מגן' של העולם, הם האוצרות הקטנים - 'תינוקות של בית רבן'. התינוקות הללו הנקיים מכל חטא, מוחם נקי וקדוש. כשהם פותחים את פיהם הרך והזך בתפילה או בתורה, מיד התפילה והתורה הטהורה שלהם הנלמדת באמת ובתמימות, עולה מעלה מעלה.

והאבות הקדושים כשרואים את ההבל-פה הזך, הם נלחמים וממתיקים את הדינים מהעולם. ולא רק זה, אלא הם גם מבטלים מן העולם את אותו חושך, שהוא הגורם לאנשי העולם ליפול לתוך סכלות, שקר ושכחה...

הבל פיהם של התינוקות הם ההגנה שלנו!!!

הגם, שהם בסך-הכל ילדים קטנים, בכל זאת כוחם כל-כך רב בזכות ברכת יעקב, שבירך את הנערים: "ויקרא בהם שמי ושם אבותי". - כלומר, שיעקב בירך את הנערים, שמיד שישתמשו בהבל פיהם, הוא והאבות הקדושים ירדו להגן על העולם. והשם יתברך אכן הבטיח ליעקב שיתקיים ברכתו, כמבואר בפסוק: "וזכרתי את בריתי יעקב".

כל-אחד בפרטיות, הזכות וההגנה שלו הם ילדיו הקטנים שהוא מגדלם לתורה, זה שהוא משקיע בהם, הוא מתמסר אליהם, וכל זה על-מנת שיהיו חיילים נאמנים לפאר את שמו יתברך. הם החיילים האמיצים, העומדים לו למליץ יושר לדחות ממנו כל דין.

אך תנאי אחד יש... לא לקלקל את האוצר!!! גם את הילד הזך, צריך להיזהר לא לטמטם לו את המוח. לא ללמדו שטויות של דברים חיצוניים. לא למלאות לו את המוח בבוקי-סריקי. לא ללמד אותו הנהגות רעות ומידות רעות. להרחיק אותו ממקומות רעים ומחברים רעים. להתרחק מדרכי ונהגות העכו"ם. - 'ובחוקותיהם לא תלכו'

גם אחרי שהאדם זוכה והוא מגדל את בניו לתורה ותפילה ויראת שמים. הוא זוכה והוא שולח את בניו למלמדים הגונים וכשרים.

מעבר להכל, היא התפילה... להרבות בתפילה, להתפלל שהמלמדים יהיו יראי-שמים. אותם מלמדים שאנו מפקידים אצלם את ילדינו ברוב שעות היום, שיתנהגו כראוי ובהוגנות עם האוצרות שלנו. להתפלל על הילדים שינצלו מחברים רעים. - כך בעזרת השם יישאר הבל-פיהם זך וטהור, הבל-פה נקי העולה מעלה מעלה, מרקיע את השחקים, שומר ומגן על העולם.

"זכנו לגדל בנים ובני בנים... בה' דבקים..."

שבת מברכין אדר א'

אדר א' הוא בבחינת אלול קודם ר"ה

אולי יש רמז על ענין השני אדרים, כוחו של יוסף הצדיק, 'יוסף ה' לי בן אחרי' - זה אדר ראשון. להתבונן ולהכין את עצמו על אדר השני, שהדר קבלוה בימי אחשוורוש. ומעלת החודש גדול כעין אלול קודם תשרי, כדאי' בשפ"א. ולכן ניתן אדר ראשון להתבונן ולהכין את עצמו, דכתיב נזכרים ונעשים, שקדמה זכירה לעשיה. וזה אדר ראשון הכנה לאדר שני.

(קול שמחה - מועדים)

הגזרה היתה על אדר ראשון

הענין כך. כי שאלו במה שכתב במדרש: בהפילו גורל על אב אמר 'הנה נחרב בו הבית ולא תקום צרה פעמיים', אי"כ גם באדר, איך אומר שמת בו משה, הלא לא תקום צרה פעמיים, ושקולה מיתת צדיקים וכו'? ומכל שכן משה אדון נביאים ומבחר יצורים?

אבל ידוע בירושלמי מסכת מגילה, שאותה שנה - שגזר בו המן ימ"ש להשמיד ולהרוג עם יהודים - היתה מעוברת, והמן בדתו בי"ג בניסן מיום ליום ומחודש לחודש שנים עשר הוא חודש אדר, אם תמנה מחודש לחודש הרי הוא באדר ראשון וגזירתו היתה על אדר ראשון, וידוע דמזל דגים משותף לשני אדרים. ולכך שמח כי מחמת שלא תקום צרה פעמיים, הא משה מת בירח אדר שני, כמבואר בגמרא דקדושין בחשבון שלשים יום (עיי"ש בתוספות) וכמ"ש במדרש כי מת באדר שני. ואי"כ הגזירה שהיתה ר"ל באדר ראשון, לא שייך לא תקום צרה וכו' ומכל מקום רוע מזלה, כי מזל אחד משותף לשני אדרים, ולכך שמח שמחה גדולה.

אבל באמת נכזבה תוחלתו, כי ידוע בגמרא בסוטה, דאמרינן ביום שהושלך משה ביאור הוי בכ"א ניסן, ופריך הגמרא והא כתיב ותצפנהו גי ירחים וכו' באדר נולד, ומשני מעוברת היתה ובאדר ראשון נולד, ואם כן בממה נפשך אי"א להרוג לישראל, באדר ראשון מגין לידת משה, ואדר שני מת משה לא תקום צרה פעמיים, וזהו כפל מאמר חז"ל ז' באדר מת משה היינו אדר שני וז' אדר נולד היינו אדר ראשון ואתי שפיר.

(יערות דבש - ח"ב - דרוש ב)

שולחנו של אדם מטהר לו מכל עוונותיו.

(אכילה ב')

"שִׁלְחֹן דָּבָר נֶשׂ, קִיּוּמָא לְדַפְּאָה לִיָּה לְבַר נֶשׂ, מִכָּל חוּבוּי." [שִׁלְחֹנוּ שֶׁל אָדָם עוֹמֵד לְטַהַר אֶת הָאָדָם מִכָּל חַטָּאָיו.]

(זה"ק פרשת תרומה)

ועוד הקדמה אחת כי איתא בזה"ק: 'שלחן דבר נש קא מדכי ליה מכל חוביה', וגם בגמרא איתא: 'פתח בשלחן וסיים במזבח אלא בזמן שבית המקדש היה קיים מזבח מכפר ועכשיו השלחן מכפר' - הגם שזה צריך הבנה, עם כל זה נסמוך שבודאי תורה הוא. וזה יש לפרש פשט הפסוק "זאת החיה" - היינו זהו החיות שלכם אשר תאכלו דהיינו על ידי שלחנו דבר נש מדכי ליה מחובוי להיות דבוק למקום ולהקרא חי, "מכל הבהמה" - היינו מכל הפעולות שהקרבת עושה השלחן עושה כנ"ל ודוק כי קצרתני.

ועל פי זה יובן לתרץ קושית הזוהר על פסוק: 'ולבני ברזילי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנך וגו'' וכי זהו הוא חסד הגדול עיין שם בזה"ק? ועל פי דברינו הנ"ל אתי שפיר, כי כשיש צדיק אוכל בחיות ובשכל הוא מדכי לכל חובות בני אדם וזהו והיו באוכלי שלחנך שזהו חסד גדול והבן.

(דגל מחנה אפרים - פרשת שמיני)

יש צדיק שעובד הקדוש ברוך הוא בתעניתים וסיגופים, וזה לא טוב כ"כ מאחר שהוא מכלה את גופו, ויש צדיק שעובד הש"י באכילה ושתיה בקדושה ובטהרה, והוא מעולה יותר.

לעתיד, יעמוד מלאך הנותן רשות להיכנס בשער הגן עדן, ובמה אני אכנס לשם אם אתן לו תעניתים, אין זה חשוב בעיניו, כי אין אצלו אכילה כלל, ואם אתן לו מקוואות, ג"כ אין זה חשוב אצלו, כי הוא טובל עצמו בנהר דינור, רק אם אתן לו אכילה בקדושה, זה חשוב אצלו מכל. (כידוע שהמניעה לזכות להיכנס לגן-עדן היא מחמת עוונות. ובכל זאת, על-ידי אכילה בקדושה האדם זוכה להיכנס, וזה כמבואר כאן שהאכילה בקדושה מטהר את האדם מעוונותיו.)

(הנהגות צדיקים - הנהגות מרבי שמעון מיערוסלאב)

למדת האמת

הגיע פעם אדם לרבי זושא מאניפולי צוק"ל והביא לו סכום כסף לפדיון היות שפקדה אותו איזו צרה, וביקש מן הרבי שימתיק עבורו את הדין. נטל רבי זושא את הכסף וביקש שיקנו בסכום זה מאכלים ויכינו סעודה ביד רחבה.

מיהרו מקורביו לעשות כדבריו והכינו סעודה כיד המלך. נטל הרבי את ידיו וישב לאכול את הסעודה, שהוקדשה לישועתו של אותו אדם שהביא את הכסף. מי יוכל להבין ולהשיג את הכוונות והיחודים שעשה אותו צדיק בעת אכילתו בקדושה ובטהרה.

אותו אדם שנתן את הפדיון, מחמת קוצר בינתו התפלא על מעשיו של רבי זושא והרהיב עוז לשאול: "סבור הייתי שתצומו ותתענו כדי לבטל את הגזרה, אך רואה אני שתיקנתם סעודה טובה..."

ענה לו רבי זושא: "כשזושא צם ומתענה אין בכך חידוש בשמים... אך כשזושא אוכל לפתע סעודה, ממהרים למעלה בשמים לחקור ולברר את פשר הדבר..."

ואכן כמובן, נמתקה על-אתר צרתו של האדם ההוא ובטלה לגמרי, בזכות סעודתו של אותו צדיק. זי"ע.

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

לקוטי מוה"ר"ן

תורה ל"ח

צָרִיךְ כָּל אָדָם לְפַשְׁט אֶת עַצְמוֹ בְּכָל עֵת, אִם הוּא דְבוּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

וְהַסִּימָן שֶׁל דְּבִקּוֹת הוּא תְּפִלִּין, כִּי תְּפִלִּין הֵם סִימָן עַל הַדְּבִקּוֹת.

דבקות

הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל

באמרי איומא 057-3155-466